

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/51/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120438214
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6120438214.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej, členiek senátu JUDr. JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej v právnej veci žalobkyne: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom štvrť B. C. D. XXXX/XX, XXX XX E., právne zastúpenej: VIKTÓRIA HELLENBART advokátska kancelária s.r.o. so sídlom ulica B. C. XXX/XX, XXX XX E., IČO: 47 250 640, proti žalovanému: F. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom štvrť B. C. D. XXXX/X, XXX XX E., právne zastúpenému: PAULOVÍČ & PARTNERS s.r.o. so sídlom Námestie Kubínyho 367/7, 984 01 Lučenec, IČO: 54 322 120, v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4Odi/8/2020-99 zo dňa 10. apríla 2024 takto

rozhodol:

- I. Opravuje č. k. rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica tak, že správne č. k. je 4Odi/8/2020-99.
- II. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4Odi/8/2020-99 zo dňa 10. apríla 2024 potvrdzuje.
- III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou zrušil oddĺženie žalovaného F. G., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom štvrť B. C. D. XXXX/X, XXX XX E., o ktorom rozhodol Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 4OdK/83/2017 zo dňa 16.06.2017, pre nepoctivý zámer. Druhou výrokovou vetou rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 6.12.2020 domáhala zrušenia oddĺženia žalovaného z dôvodu, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer, keď pri podaní návrhu naplnil zákonné predpoklady „nepoctivého zámeru“ podľa § 166g ods. 2 písm. b) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) keď v zozname veriteľov ani na dopyt správcu neuviedol veriteľa fyzickú osobu, v čoho dôsledku veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku, aj keď o ňom vedela lebo s prihladením na okolnosti musel vedieť; na drobných veriteľov sa neprihliada, podľa § 166g ods. 2 písm. písm. f) ZKR keď dlžník nebol platobne neschopný a podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR mal snahu poškodiť svojho veriteľa. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že ju žiada ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania, keď mal za to, že žalobkyňa žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázala, že žalovaný ako dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Žalovaný mal za to, že dôvody uvádzané žalobkyňou neobstoja ako zákonné a dostatočné dôvody na to, aby mohol byť jeho zámer pri oddĺžení považovaný za nepoctivý.

3. Súd prvej inštancie aplikoval na rozhodnutie ustanovenia § 166f ods. 1, § 166g ods. 1,2 písm. c/, f/, h/ ods. 5, § 3 ods. 2 ZKR, § 48c vyhlášky č. 665/2005 Z. z. a skonštatoval, že návrh smeruje voči

dlužníkovi, ktorý je v konaní pasívne legitimovaný, žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 06.12.2020, teda v zákonnej lehote, žalobkyňa disponuje aktívnou vecnou legitimáciou na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia žalovaného (žaloby), ktorú preukázala Dohodou o vypořádání BSM, platobným rozkazom Okresného súdu Lučenec č. k. 5C/155/2016-26 zo dňa 22.06.2016 a platobným rozkazom Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/9/2016-43 zo dňa 24.02.2016, ako aj tým, že si pohľadávku prihlásila do konkurzu na majetok žalovaného a nebola uspokojená ani sčasti, teda je preukázateľne veriteľom žalovaného, ktorý bol dotknutý oddĺžením žalovaného.

4. Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, že predtým ako pristúpil ku skúmaniu poctivého, respektíve nepoctivého zámeru žalovaného pri oddĺžení, pri skúmaní skutočností ovplyvňujúcich poctivý zámer u dlžníka neprihliadal na žalovaného prísnejšie ani miernejšie v zmysle § 166g ods. 3, 4 ZKR. Čo sa týka dlžníkovho vzdelania a životných skúseností, súd nezistil prirážajúce ani poľahčujúce okolnosti na strane dlžníka v zmysle § 166g ods. 3 a 4 ZKR. Tvrdené stredoškolské vzdelanie žalovaného nie je v zákone definované ako poľahčujúca okolnosť, v zákone je uvedené iba základné vzdelanie ako poľahčujúca okolnosť. Vo vzťahu k zdravotnému stavu žalovaného, kedy bol v priebehu roku 2023 hospitalizovaný so srdcovými problémami a následne opäť zaradený do pracovného procesu, pričom za mesiace november až január 2024 dosahoval jeho vymeriavací základ výšku v priemere 1.677,61 eur, z čoho súd usúdil, že žalovaný netrpí takými vážnymi zdravotnými problémami, na základe ktorých by nemohol dosahovať príjem, ktoré by mohli byť poľahčujúcou okolnosťou pri skúmaní poctivého zámeru žalovaného. Zo strany žalovaného tvrdených psychických problémoch súvisiacich s rozvodom a dlhmi súd nevyhodnotil, že by tieto mali byť poľahčujúcou okolnosťou, keď z lustrácie Sociálnej poisťovni vyplýva, že žalovaný bol pol roka pred podaním návrhu na oddĺženie, ako aj pol roka po odložení riadne zamestnaný a teda súd nevzhladol príčinnú súvislosť medzi tvrdením žalovaného o jeho zlom zdravotnom stave a následkami, ktoré by toto tvrdenie malo mať, teda žeby ovplyvnilo jeho zárobkovú činnosť v čase pred a pri podaní návrhu na oddĺženie. Pokiaľ teda žalovaný uviedol, že má zdravotné problémy, z týchto tvrdení a ani zo žiadneho iného dôkazného prostriedku pre súd nevyplývalo, žeby jeho aktuálny zdravotný stav podstatnou mierou sťažoval jeho uplatnenie v spoločnosti. Rovnaké závery súd aplikoval aj vo vzťahu k veku žalovaného, kedy nezistil na strane žalovaného poľahčujúcu okolnosť a na žalovaného nahliadal ako na osobu, ktorá má schopnosti a znalosti priemerné, preto na jeho správanie neprihliadol ani prísnejšie a ani miernejšie. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že vzhľadom na majetkové pomery na strane žalobkyne, ju podľa neho nezrušenie oddĺženia nezasiahne takým neprímeraným spôsobom ako jeho zrušenie súd uviedol, že toto tvrdenie nevyhodnotil ako súladné so skutkovým stavom, kedy žalovaného vymeriavací základ v posledných mesiacoch bol v priemere 1.677,61 eur, pričom žalobkyňa poberala invalidný dôchodok približne v sume 362,70 eur a súčasne nebolo sporné, že majiteľkou bytu bola ešte pred uzatvorením manželstva so žalovaným a žalovaný sa po oddĺžení stal majiteľom motorového vozidla s kúpnu cenou 1.000,--eur.

5. Primárne sa súd prvej inštancie zaoberal povahou pohľadávky žalobkyne voči žalovanému, pričom zistil, že sa jedná o pohľadávku titulom bezdôvodného obohatenia voči bývalej manželke, kedy žalobkyňa za žalovaného uhradila určité pohľadávky veriteľov, ktoré bol na základe Dohody o vypořádání BSM povinný zaplatiť žalovaný, avšak tento svoj záväzok nedodrжал a veritelia následne vymáhali tieto pohľadávky od žalobkyne, ktorá ich za žalovaného v celkovej sume 5.062,55 eur uhradila. Uvedená suma vyplývala z platobných rozkazov Okresného súdu Lučenec a v konaní nebola spornou. Žalobkyňa tvrdila, že samotná povaha jej pohľadávky indikuje nepoctivý zámer žalovaného, lebo sa jedná o vzťahy bývalých manželov vo vzťahu k vysporiadaniu ich spoločných záväzkov, na ktorej forme vysporiadania sa dohodli. Súd sa v tomto smere stotožnil s procesným útokom žalobkyne, že vzhľadom na povahu vzniknutej pohľadávky žalobkyne voči žalovanému, táto indikuje nepoctivý zámer žalovaného. Obaja na základe dohody o vypořádání BSM prevzali určité množstvo záväzkov vzniknutých počas obdobia manželstva, pričom ako vyplýva z vykonaného dokazovania, tak k plneniu svojich záväzkov voči veriteľom pristúpili rozdielne. Žalovaný v konaní síce tvrdil, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh voči žalobkyne v medziach svojich možností a schopností, avšak ako vyplýva z listinných dôkazov, žalovaný dobrovoľným spôsobom neuhradil žalobkyne ani jednu splátku, až následne v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom Mgr. Štefanom Marčekom sp. zn. EX 7/16 bola v prospech žalobkyne od žalovaného vymožená suma 848,99 eur, z ktorej ešte časť v zákonnej výške bola použitá na odmenu a náhrady hotových výdavkov súdneho exekútora. Žalovaný po tom, ako si žalobkyňa voči nemu uplatnila v poradí druhú, vyššiu pohľadávku na podklade exekučného titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Lučenec č.k. 5C/155/2016-26 zo dňa 22.6.2016, namiesto snahy uhradiť pohľadávku žalobkyne, požiadal o oddĺženie s tým dôsledkom, že pohľadávky žalobkyne sa stali nevymáhateľné v rozsahu, v akom neboli uspokojené v konkurze. Žalovaný síce tvrdil, že sa snažil poctivo platiť svoje záväzky, avšak v konaní nebolo podľa súdu tvrdené ani preukázané, že by

pohľadávky žalobkyne sám od seba postupne splácal. Bolo iba preukázané, že časť pohľadávky bola splatená v exekúcii, teda z dôkazných prostriedkov uvedených v konaní nevidno žiadnu dobrovoľnú snahu žalovaného o uspokojenie pohľadávky žalobkyne. Tvrdenie žalovaného, že Dohoda o vyporiadaní BSM bola jednostranná v prospech žalobkyne a nevýhodná pre žalovaného a argumentáciu s tým súvisiacu týkajúcu sa ocenenia majetku uvedeného v dohode o vyporiadaní BSM a týkajúcu sa rozdelenia aktív, súd nevyhodnotil pre tento spor ako relevantné, pretože túto dohodu uzavreli obe strany vedome, podpísali ju, nepodali návrh na vysporiadanie BSM na súd, žalovaný teda s dohodou súhlasil, prebral záväzky v určitej výške na seba, a už v ďalšom sa v tomto konaní nemôže na nesúhlas s obsahom Dohody odvolávať a preto na neho súd neprihliadol.

6. Žalovaný sa bránil tiež tým, že v konaní o oddlžení bola vyslovená jeho platobná neschopnosť, kedy poukázal na zápis v Obchodnom vestníku č. K037274 zo dňa 9.11.2017, kde správca konkurznej podstaty konkurzu ukončil z dôvodu, že majetok podliehajúci konkurznej podstate nepokryje ani náklady konkurzu, keď správca uviedol, že k tomuto záveru správy konkurznej podstaty dospel po preskúmaní pomerov dlžníka vychádzajúcich zo zoznamu majetku, informácií poskytnutých dlžníkom, ako aj po vlastnom vykonanom šetrení s odbornou starostlivosťou. Súd k tomu uviedol, že úmysel zákonodarcu pri zavedení nového inštitútu, ktorým je oddlžení, bol jasný - oddlžiť čo najväčší počet dlžníkov nehľadiac na ich majetkovú situáciu a poctivý zámer, len za splnenia podmienky formálnych náležitostí a skúmanie poctivého zámeru dlžníkov ponechal na samostatné konanie iniciované na návrh veriteľa po oddlžení dlžníka, v ktorom konaní veriteľ preukazuje jednak to, že je oddlžením dotknutý a zároveň preukazuje aj nepoctivý zámer dlžníka, procesným postupom podľa už uvedených ustanovení §132 a nasl. CSP. Podľa názoru súdu tak neobstojí procesná obrana žalovaného, že platobnú neschopnosť súd preskúmal už v samotnom návrhu na vyhlásenie konkurzu, a preto ak konkurz vyhlásil, musel mať za preukázanú majetkovú, príjmovú a výdavkovú situáciu žalovaného. K argumentácii žalovaného ešte súd uviedol, že konkurzný súd pri posudzovaní návrhu na vyhlásenie konkurzu vychádza z vyhlásenia dlžníka o platobnej neschopnosti, zo zoznamu exekučných konaní, zoznamu veriteľov, životopisu dlžníka a zoznamu jeho majetku. Návrh preskúma z hľadiska splnenia náležitostí podľa § 167 ods. 2 v spojení s § 167a ods. 1 ZKR. Súd v konaní o oddlžení nemá zákonné možnosti na to, aby vykonával rozsiahle dokazovanie za účelom overenia akýchkoľvek údajov uvedených v návrhu a prílohách (okrem posúdenia Centra hlavných záujmov dlžníka). Práve na to slúži poučenie pre dlžníka, že v prípade uvedenia akýchkoľvek nepravdivých, resp. skresľujúcich informácií sa vystavuje riziku žaloby veriteľa na zrušenie oddlżenia. Samotné konanie o oddlžení je nesporovým konaním. Následne vyvolané sporové konanie o zrušenie oddlżenia je už konaním, kde súd musí náležitým spôsobom uveriť pravdivosť tvrdení dlžníka a posúdiť, či dlžník oddlžením sledoval nepoctivý zámer a mal v úmysle poškodiť svojho veriteľa.

7. Pozornosti súdu neušli ani časové aspekty konania žalovaného. Voči žalovanému boli v prospech žalobkyne vedené dve exekučné konania, prvé v menšej sume istiny 751,80 eur s príslušenstvom v konaní EX 7/2016, kde poverenie bolo vydané dňa 25.4.2016 a následne druhé v podstatne vyššej sume istiny 4.310,75 eur s príslušenstvom v konaní EX 2/2017, kde poverenie bolo vydané dňa 10.2.2017, pričom bezprostredne následne žalovaný požiadal Centrum právnej pomoci o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci, kedy mu bolo vyhovené rozhodnutím sp. zn. KaRS-8333/2017 zo dňa 24.4.2017 a následne dňa 9.6.2017 bol podaný návrh na oddlžení žalovaného. V exekučnom konaní začatom skôr v prospech žalobkyne bola zrážkami zo mzdy žalovaného vymožená suma 848,99 eur. Súčasne, na čo aj žalobkyňa upozornila, bola práve jej exekúcia voči žalovanému splnením podmienky vyžadovanej zákonom na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu (§ 166 ods. 3 v spojení s § 167 ods. 2 písm. f) ZKR). Z dôvodu, že žalovaný bezprostredne po začatí druhého exekučného konania v prospech žalobkyne požiadal súd návrhom o vyhlásenie konkurzu a súd mu uznesením vyhovel, boli obe exekučné konania zastavené. Životopis dlžníka, ktorý žalobkyňa predložila ako dôkaz, bol datovaný dňom 12.4.2017, to znamená necelé dva mesiace po vydaní druhého poverenia na vykonanie exekúcie v prospech žalobkyne. Súd tak vyhodnotil, že žalovaný už zvažoval a následne aj využil právnu úpravu oddlżenia bez toho, aby sa u neho v zmysle životopisu nejakým zásadným spôsobom zmenili jeho rodinné, sociálne alebo majetkové možnosti vtom čase. Z takto preukázaného skutkového stavu, kedy si do konkurzného konania žalovaného riadne a včas uplatnili svoje pohľadávky len dvaja veritelia možno vyhodnotiť, že oddlžení vo svojom výsledku malo najväčší negatívny dopad práve na žalobkyňu, ktorá bola jednou z dvoch prihlásených veriteľov a to s podstatne väčšou výškou pohľadávky. Žalovaný voči žalobkyňi využil právny prostriedok, ktorým sa zbavil dlhov, čo malo dopad najmä na žalobkyňu. Na základe opísaného súd dospel k názoru, že žalovaný konal s nepoctivým zámerom a účelovo. Takéto konanie žalovaného súd nepovažuje za poctivé vo vzťahu k žalobkyňi, kedy v životopise uviedol, že mu po rozvoze zostali dlhy, ktoré sa snažil splácať, avšak žalobkyňa v konaní preukázala, že časť dlhov za žalovaného uhradila sama a práve voči nej zo strany žalovaného k predmetnému dlhu nedošlo

k žiadnemu dobrovoľnému plneniu mimo vyššie uvedené exekučné konania. Žalovaný sa bránil tým, že mu žalobkyňa nenavrhol splátky, avšak súd konštatuje, že zákon neukladá žalobkyni povinnosť navrhovať žalovanému splátky, naopak povinnosťou žalovaného bolo splatiť svoj dlh riadne a včas, pričom práve on mohol žiadať plniť v splátkach, kedy by nemusel byť jeho dlh vymáhaný exekučne. Zo strany žalovaného nebola voči žalobkyni prejavovaná a v konaní preukázaná úprimná snaha o vyriešenie tohto dlhu.

8. Ďalej súd vyhodnotil, že žalovaného nemožno považovať za osobu, ktorej je právna úprava oddĺženia primárne určená. Inštitút oddĺženia vznikol s cieľom pomôcť osobám nemajetným zbaviť sa ich dlhov tak, aby ich dlhy neupokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok života. Žalovaného nie je možné považovať za osobu v tzv. „dlhovej pasci“, nakoľko do konkurzu na jeho majetok sa prihlásili včas dvaja veritelia (táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná) a podľa životopisu v čase podania návrhu na oddĺženie bol jeho čistý príjem vo výške vyše 500 eur a náklady, ktoré uviedol, boli len náklady na výživné na syna v sume 140 eur a náklady na nájomné a energie v sume 90 eur mesačne. Preto súd konštatoval, že postupným splácaním dlhu voči žalobkyni v začatom exekučnom konaní, by žalovaný svoj záväzok uhradil a nemožno ho vo všetkých vyššie uvedených súvislostiach považovať za platobne neschopného podľa § 3 ods. 2 ZKR. Samotný priebeh exekučného konania nasvedčoval tomu, že pohľadávka žalobkyne mohla byť postupne uspokojená v celom rozsahu a že žalovaný bol schopný záväzok voči žalobkyni vyrovnať, čomu zabránilo oddĺženie žalovaného. Ak je teda dlžník schopný plniť pohľadávku veriteľa aspoň čiastočne, o čom svedčia aj vykonávané zrážky zo mzdy žalovaného v prospech žalobkyne, avšak nie je ochotný ju hrať, nie sú splnené podmienky platobnej neschopnosti, čo vyslovil vo svojom rozhodnutí NS ČR v uznesení sp. zn. 29Odo/236/2003 zo dňa 06. septembra 2005. Navyše ako vyplýva z vykonaného dokazovania, tak majetková situácia žalovaného sa výrazným spôsobom zlepšila, kedy v súčasnosti je majiteľom motorového vozidla s hodnotou 1.000 eur a jeho vymeriavací základ za obdobie od 11/2023-1/2024 činil v priemere 1.677,61 eur oproti mzde, ktorú dosahoval v čase oddĺženia približne v sume 500-600 eur. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Cokr/27/2022 a sp. zn. 43Cokr/30/2022, v ktorom sa sudy vysporiadali s definíciou platobnej neschopnosti dlžníka v prípade oddĺženia tak, že hoci žalovaný bol zamestnaný a teoreticky by vedel v malých splátkach splácať, uvedené neznamena, že žalovaný nebol platobne neschopný. Súd s uvedeným právnym názorom krajského súdu súhlasí, avšak v danom prípade nebolo možné uvedené rozhodnutie aplikovať na toto konanie, v ktorom je skutkový stav výrazne odlišný a to nielen tým, že v ich konaní bol žalobcom veriteľ - právnická osoba, ale súd musí v každom jednotlivom spore týkajúcom sa oddĺženia pristupovať individuálne, nemožno závery z jedného rozhodnutia paušálne použiť na všetky konania, tobož nie v tých, kde je skutková situácia výrazne iná.

9. Súd ďalej vyhodnotil obranu žalovaného ako nedostatočnú a viaceré jeho tvrdenia ako nepresvedčivé, až vzájomne si medzi sebou odporujúce. Žalovaný sa v konaní bránil napríklad tvrdením, že prevzal záväzok voči správcovi bytu vo výlučnom vlastníctve žalobkyne a to vo výške 3.000 eur, avšak na svoje tvrdenie o platbe tohto záväzku nepredložil žiaden dôkazný prostriedok, kedy žalobkyňa predložila listinný dôkaz - odpoveď správcu, kde správca bytového domu potvrdil, že prijal úhrady uskutočnené bankovým prevodom, podľa tvrdenia žalobkyne z bankového účtu jej syna. Žalovaný uvedený dôkazný prostriedok predložený do konania žalobkyňou nerozporoval. Protichodnosť tvrdení súd vzhliadol aj pri výsluchu žalovaného a jeho odpovediach na otázky, kedy žalovaný na jednu otázku odpovedal, že po uzavretí dohody o vyporiadaní BSM so žalobkyňou nekomunikoval a hneď v následne ďalšej odpovedi na otázku, či po ňom žalobkyňa požadovala úhradu záväzkov v zmysle dohody o vyporiadaní BSM, uviedol, že po rozvode pred podaním návrhu na oddĺženie prišla za ním žalovaná s tým, že nemá peniaze, tak si zobral pôžičku 400 eur a 350 eur jej dal a 50 eur si nechal. Uvedené tvrdenie bolo zasa v rozpore s odpoveďou na otázku, prečo neuhradil všetky záväzky v zmysle dohody o vyporiadaní BSM a hlavne záväzok voči žalobkyni, kedy odpovedal, že ich nemal z čoho uhradiť a nebol nikto, kto by mu poskytol peniaze. Súd ďalej k výsluchu žalovaného napríklad konkrétne k sume 350 eur, ktorú mal žalovaný vyplatiť žalobkyni po rozvode ich manželstva poznamenáva, že súd nie je oprávnený ani povinný vyhľadávať za stranu sporu skutkové tvrdenia, preto ak chcel žalovaný týmto svojím výrokom niečo konkrétne tvrdiť, mal tak aj spraviť, pričom žalovaný v konaní netvrdil, kedy konkrétne a za akým účelom bola uvedená suma žalobkyni poskytnutá, či táto suma bola použitá na úhradu jej záväzkov vyplývajúcich z dohody alebo naopak jeho záväzkov z dohody, či táto suma bola už zohľadnená vo vydaných exekučných tituloch resp. v exekúciách v prospech žalobkyne a ani na svoje tvrdenie nepredložil dôkazný prostriedok.

10. Ďalším dôvodom, pre ktorý žalobkyňa navrhla zrušiť oddĺženie žalovaného bolo, že žalovaný v zozname veriteľov neuviedol veriteľov - fyzické osoby, v dôsledku čoho veritelia neprihlásili svoje pohľadávky, aj keď o nich vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť, keďže tieto boli uvedené

v Dohode o vyporiadani BSM. Z priloženého zoznamu veriteľov súd zistil, že jedinou fyzickou osobou, popri právnických osobách, voči ktorým sa žalovaný domáhal oddlženia bola len žalobkyňa. Súd ďalej zistil, že žalovaný prevzal záväzok voči fyzickým osobám, a to H. I. s pohľadávkou vo výške 1.000,--eur, J. I. s pohľadávkou vo výške 225,--eur, F. K. s pohľadávkou vo výške 50,--eur, G. C. s pohľadávkou vo výške 100,--eur, B. F. L. s pohľadávkou vo výške 400,--eur. Z ustanovenia 166g ods. 2 písm. b/ ZKR na splnenie predpokladu poctivého zámeru bol žalovaný povinný v zozname veriteľov uviesť veriteľov fyzické osoby, o ktorých vedel alebo s prihliadnutím na okolnosť musel vedieť, pričom na drobných veriteľov sa neprihliada. Súd skonštatoval, že do úvahy by prichádzal ako ďalší veriteľ - fyzická osoba len p. H. I. s pohľadávkou vo výške 1.000,--eur, keďže jeho výška pohľadávky presahuje 500,--eur. Žalovaný v zozname veriteľov p. H. I. neuviedol. S poukazom na uvedené sa dôkazné bremeno preukázania poctivého zámeru v tomto presunulo zo žalobkyne na žalovaného, ktorý sa bránil tvrdením, že pohľadávku H. I. už zaplatil tak, že tento si ako zamestnávateľ žalovaného dlžnú sumu stiahol z výplaty žalovaného, avšak na toto svoje tvrdenie nepredložil súdu žiaden dôkazný prostriedok a ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že žalovaný v tomto bode neunesol dôkazné bremeno, čím bol preukázaný nepoctivý zámer aj v tom smere, že neuviedol v návrhu na odloženie fyzickú osobu ako veriteľa.

11. Súd ďalej skonštatoval, že na uvedené v úzkej súvislosti nadväzuje aj ďalší žalobný dôvod predostretý žalobkyňou na zrušenie oddlženia pre nepoctivý zámer, a to snaha žalovaného poškodiť svojho veriteľa, kedy žalovaný v zozname veriteľov predloženom k návrhu na oddlženie uviedol len žalobkyňu ako veriteľa fyzickú osobu a tým ju znevýhodnil voči veriteľovi fyzickej osobe H. I., voči ktorému jeho dlh oddlžením nezanikol.

12. Vzhľadom na to, že žalobkyňa preukázala skutočnosti, ktoré nasvedčujú existencii nepoctivého zámeru dlžníka pred podaním návrhu na vyhlásenie oddlžovacieho konkurzu, kedy sa následne bremeno tvrdenia a s tým spojené dôkazné bremeno o tom, že dlžník konal poctivo, prenieslo na protistranu, teda žalovaného, ktorý do konania nepredložil také dôkazné prostriedky, ktoré by jeho poctivý zámer preukázali, vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Súd ďalej skonštatoval, že v rámci konania ex post vykonal kontrolu poctivého zámeru žalovaného v oddlžovacom konaní a zistil také skutočnosti, ktoré odôvodňovali tvrdenie žalobkyne, že boli splnené podmienky pre zrušenie oddlženia žalovaného pre nepoctivý zámer, a preto žalobe vyhovel.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. Proti rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP, teda súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Žalovaný má za to, že v konaní nebolo preukázané, že by nemal poctivý zámer, keď pri podaní návrhu mal naplniť zákonné predpoklady nepoctivého zámeru podľa § 166 ods. 2 písm. b/ ZKR, keď v zozname veriteľov ani na dopyt správcu nemal uviesť veriteľa fyzickú osobu, v dôsledku čoho veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na drobných veriteľov sa neprihliada, podľa § 166g ods. 2 písm. f/ ZKR, keď dlžník nebol platobne neschopný a podľa § 166g ods. 2 písm. h/ ZKR mal snahu poškodiť svojho veriteľa. Má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny, nezákonný a nespravodlivý, nakoľko súd absolútne svojvoľne interpretoval a vyhodnocoval vykonané dôkazy výlučne len v prospech žalobkyne a zároveň si súd absolútne nekriticky a neobjektívne osvojoval len tie tvrdenia a vyjadrenia žalobkyne v konaní, ktoré mali podporiť právny názor žalobkyne a privodiť pre ňu priaznivý rozsudok vo veci samej, a to bez náležitej opory vo vykonanom dokazovaní. Preto namieta posúdenie skutkového stavu súdom ako absolútne arbitrárne a zaujaté vo vzťahu k vykonaným dôkazom a záverom z nich vyplývajúcim, čo má za následok nesprávne a nezákonné meritórne rozhodnutie. Žalovaný od začiatku konania tvrdil a stále zotrváva na svojom tvrdení o tom, že pri podávaní svojho návrhu na vyhlásenie konkurzu a oddlžení nemal nepoctivý zámer, nemal v úmysle nikoho oklamať ani poškodiť. V čase podávania návrhu žalovaný nevlastnil žiadny majetok, ani hnutelný ani nehnuteľný ani finančný, a teda jednoznačne nebol schopný splácať svoje záväzky.

16. Žalovaný poukázal na odôvodnenie rozhodnutia, ktorým súd žalobe vyhovel, a to konkrétne na bod 32 odôvodnenia a uviedol, že absolútne nesúhlasí s tým, že by samotná povaha pohľadávky mala indikovať nepoctivý zámer a považuje za zarážajúce, že súd sa s tvrdením žalobkyne o tom, že táto povaha pohľadávky by mala indikovať nepoctivý zámer žalovaného stotožnil. Takúto úvahu súdu považuje žalovaný za zarážajúcu, nakoľko nepoctivý zámer žalovaného má byť v súdnom konaní preukázaný a nie „indikovaný“. Povaha pohľadávky titulom vyporiadania BSM nemôže bez ďalšieho

odôvodňovať vyslovenie záveru o nepoctivom zámere žalovaného. Súd nemôže posudzovať „povahu pohľadávky“, nakoľko takýto pojem je nášmu právnemu poriadku neznámy. Súd sa musí zamerať len výlučne na posúdenie, či v danom konaní bol alebo nebol preukázaný nepoctivý zámer, a to absolútne bez ohľadu na pôvod pohľadávok, či už prihlásených alebo nie. Z uvedeného dôvodu považuje žalovaný uvedený názov súdu za nesprávny a nezákonný.

17. Ďalej uviedol, že vyhodnotenie tvrdení a dôkazov konštatovaných súdom prvej inštancie v bode 34 napadnutého rozhodnutia považuje za absolútne neobjektívne a zaujaté vo vzťahu k žalovanému. Má za to, že v rozpore s názorom súdu prvej inštancie, o nepoctivom zámere žalovaného v žiadnom prípade nesvedčí ani nemôže svedčiť skutočnosť, že návrh na vyhlásenie konkurzu podal bezprostredne po tom, ako bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie v konaní EX 2/2027 (správne 2017 – poznámka odvolacieho súdu), respektíve to, že životopis prikladaný k návrhu je datovaný necelé dva mesiace po vydaní predmetného poverenia. Takéto vyhodnotenie dôkazov považuje žalovaný za absolútne arbitrárne a nedôvodné. Podaním návrhu žalovaný využil zákonom danú možnosť a samotné ustanovenia zákona č. 7/2005 Z.z. takéto konanie ako nepoctivý zámer dlžníka v žiadnom prípade nedefinujú.

18. Žalovaný ďalej poukázal na bod 35 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a skonštatoval, že nesúhlasí s tým, že súd prvej inštancie vyhodnotil osobu žalovaného ako osobu, ktorej právna úprava oddĺženia nebola primárne určená a svoj právny názor odôvodnil tým, že „postupným splácaním dlhu voči žalobkyni v začatom exekučnom konaní by žalovaný svoj záväzok uhradil a nemožno ho vo všetkých vyššie uvedených súvislostiach považovať za platobne neschopného podľa § 3 ods. 2 ZKR“. Žalovaný pri podávaní návrhu v súlade so skutočnosťou uviedol, že nevlastní žiadny hnutel'ny ani nehnuteľný ani finančný majetok, z ktorého by mohli byť uspokojené nároky jeho veriteľov. Žalovaný ďalej poukázal na definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa ustanovenia § 3 ods. 2 ZKR, s ktorou sa dôsledne vysporiadal odvolací súd, napríklad aj v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoKR/36/2023 zo dňa 25.01.2024. Ďalej uviedol, že v zmysle platobného rozkazu Okresného súdu Lučenec zo dňa 22.06.2016 č. k. 5C/155/2016-26 právoplatného dňa 19.07.2016, vykonateľného dňa 22.07.2016, ktorý bol exekučným titulom v exekučnom konaní EX2/2017 bol žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni sumu 4.310,75 eur spolu s príslušenstvom, súdny poplatok na účet Okresného súdu Lučenec. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaný v čase podávania návrhu na vyhlásenie konkurzu nedisponoval žiadnym hnutel'ným a nehnuteľným ani iným finančným majetkom je jednoznačné, že svoj splatný záväzok vo výške 4.310,75 eur nebol schopný splatiť v lehote 180 dní po jeho splatnosti. Žalovaný má za to, že už s ohľadom na túto skutočnosť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností spíňal pri podávaní návrhu na vyhlásenie konkurzu požiadavku platobnej neschopnosti tak, ako je uvedená v ustanovení § 3 ods. 2 ZKR v znení účinnom od 01.03.2017.

19. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/37/2022 zo dňa 14. júna 2023 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2024.

20. Argumentáciu súdu prvej sankcie, že žalovaný nemal byť v čase podávania návrhu platobne neschopný, respektíve že mal pri oddĺžení nepoctivý zámer tým, že je v súčasnosti majiteľom motorového vozidla s hodnotou 1.000,--eur a jeho vymeriavací základ činil v priemere 1.677,61 eur, oproti mzde, ktorú dosahoval v čase oddĺženia približne v sume 500,-- – 600,--eur považuje žalovaný za absurdnú, nakoľko skutočnosť, že v súčasnosti vlastní motorové vozidlo v hodnote 1.000,--eur a má vyšší príjem nemá absolútne žiadny vplyv na to, či v čase podávania návrhu na oddĺženie bol alebo nebol platobne neschopný zmysle § 3 ods. 2 ZKR a už vôbec nepreukazuje nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení. Práve naopak, je zrejmé, že žalovaný sa práve v dôsledku oddĺženia postupne vymaňuje z ťaživej ekonomickej situácie a zaraďuje sa do spoločnosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 166g ods. 1 posledná veta ZKR. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil platobnú neschopnosť žalovaného v čase podania návrhu a teda v žiadnom prípade nemožno vyvodit' jeho údajný nepoctivý zámer v zmysle § 169g (správne 166g) ods. 2 písm. f/ ZKR z týchto skutočností.

21. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že nepoctivý zámer žalovaného bol preukázaný tým, že v návrhu na oddĺženie neuviedol fyzickú osobu H. I. ako veriteľa s údajnou výškou pohľadávky v sume 1.000,--eur uviedol, že takéto vyhodnotenie dokazovania a právne posúdenie považuje za nesprávne, nakoľko táto skutočnosť nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný na pojednávaní výslovne uviedol, že v zozname veriteľov „všetkých veriteľov tam uviedol so svojím svedomím, nikomu nechcel priliepiť, pohoršiť, uviedol tam všetkých, o ktorých vedel“. Zároveň výslovne uviedol, že správca sa na nijakého veriteľa, ktorého žalovaný v zozname neuviedol, a ktorý by sa domáhal svojej pohľadávky nedopytoval. Žalovaný na pojednávaní výslovne uviedol, že H. I. už v čase podávania návrhu nebol jeho veriteľom,

nakoľko pohľadávka H. I. v sume 1.000,--eur bola už v čase podania návrhu na oddĺženie uspokojená. Žalovaný preto nemal absolútne žiadnu povinnosť uvádzať H. I. ako veriteľa pri podávaní návrhu, a teda jeho neuvedenie v zozname nemožno považovať za nepoctivý zámer, respektíve nedostatok poctivého zámeru v zmysle § 169g (správne 166g) ods. 2 písm. b/ ZKR. Má za to, že nemal dôkazné bremeno preukazovania toho, že H. I. v čase podávania návrhu už nebol jeho veriteľom, práve naopak uvedené dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu.

22. Dal do pozornosti súdu aj skutočnosť, že ak v roku 2013 v čase uzatvárania dohody o vyporiadaní BSM aj existoval veriteľ žalovaného H. I., ktorý mal voči žalovanému pohľadávku v sume 1.000,--eur titulom pôžičky, predmetná pohľadávka by bola v roku 2017 premlčaná. Z uvedeného dôvodu je preto veľmi nepravdepodobné, že by si veriteľ H. I. predmetnú pohľadávku neuplatňoval v súdnom konaní pred uplynutím premlčacej doby. Zotrúva preto v plnom rozsahu na svojom tvrdení o tom, že predmetná pohľadávka zanikla predtým ako podal návrh a z uvedeného dôvodu už H. I. v čase podávania návrhu nebol veriteľom žalovaného, a teda žalovaný nemal povinnosť ho zozname veriteľov uvádzať. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že žalobkyňa ňou tvrdené skutočnosti nepreukázala, a preto nebol preukázaný údajný nepoctivý zámer žalovaného v zmysle § 169g (správne 166g) ods. 2 písm. b/ ZKR, nakoľko žalobkyňa v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno.

23. Žalovaný ďalej uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom súdu o tom, že neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním tvrdným skutočnostiam, čo má za následok rozhodnutie súdu o zrušení oddĺženia pre nepoctivý zámer a nesúhlasí rovnako ani s tvrdením súdu o tom, že by žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k skutočnostiam, nasvedčujúcim existencii nepoctivého zámeru dlžníka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Opätovne poukázal na bod 47, 52 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoKR/36/2022 zo dňa 26.01.2023. Aj z predmetného rozhodnutia vyplýva, že dôkazné bremeno z nedostatku poctivého zámeru v zmysle ustanovenia § 169g (správne 166g) ods. 2 písm. b/, f/, h/ ZKR znášala v konaní žalobkyňa, ktorá toto dôkazné bremeno podľa názoru žalovaného neuniesla a nemá ho znášať žalovaný.

24. Žalovaný nesúhlasí ani s konštatovaním súdu v bode 39 odôvodnenia. Má za to, že skutočnosti a tvrdenia, ktoré žalobkyňa v žalobe a následne v konaní uviedla a dôkazy, ktoré na ich podporu produkovala, nie sú postačujúce na to, aby bolo dôkazné bremeno presunuté na žalovaného, teda žalobkyňa v konaní neuniesla dôkaznú povinnosť.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má žalovaný za to, že súd prvej inštancie mal žalobu žalobkyne zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú a zaviazatť žalobkyňu k náhrade trov konania žalovaného v rozsahu 100 %. S ohľadom na uvedené navrhuje, aby Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací odvolaním napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol, žalovanému priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne, aby napadnutý rozsudok v rozsahu odvolaním napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň navrhol, aby mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %.

26. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila písomným podaním zo dňa 12.08.2024. Uviedla, že má za to, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy, ktoré strany navrhli (niektoré z dôvodu hospodárnosti odmietol vykonať), dôkaz pripojením spisu konkurzného správcu vykonať nevedel, bez zavinenia strán, ktoré tento dôkaz označili, a to z dôvodov na strane konkurzného správcu a z takto vykonaného dokazovania ustálil skutkový stav tak ako to uviedol v odôvodnení rozsudku. To, že žalovaný nesúhlasí s hodnotením dôkazov zo strany súdu prvej inštancie nie je dôkazom o tom, že z vykonaného dokazovania nebol zistený správny skutkový stav, nakoľko v dôvodoch odvolania uvádza len jeden prípad, z ktorého by bolo možné sa domnievať, že sa jedná o skutkové zistenie, ktoré z dokazovania nevyplýva, ale ani to nie je jednoznačné. Jedná sa o prípad veriteľa H. I., ktorý s pohľadávkou 1.000,--eur nepatrí medzi drobných veriteľov. To, že sa jednalo o veriteľa bývalých manželov, žalobkyňa preukázala dohodou o vyporiadaní zaniknutého BSM, teda tento záver súdu je založený na vykonanom dokazovaní. To, že pohľadávka mu nebola uhradená, vyplývalo z tvrdenia žalobkyne a listinného dôkazu - z čestného prehlásenia, ktorý žalobkyňa predložila, ktoré súd hodnotil vo vzájomných súvislostiach s inými vykonanými dôkazmi a prednesmi sporových strán a ich zástupcov. Ostatné námietky smerujú k vyhodnoteniu toho, či u dlžníka bol alebo nebol poctivý zámer. V tejto časti podľa názoru žalobkyne súd hodnotil a vážil argumenty predkladané stranami veľmi dôsledne a nie je pravdou, že by nezohľadnil argumentáciu žalovaného, ale v mnohých ohľadoch sa s ňou nestotožnil. Preto žalobkyňa pri konkrétnych odvolacích námietkach odkazuje na odôvodnenie rozsudku, ktoré dáva odpovede na odvolacie námietky žalovanej (správne žalovaného) a žalobkyňa sa s ich posúdením zo strany súdu v plnom rozsahu stotožňuje.

27. Zdôraznila, že to, že bol dlžník primárne zbavený dlhov voči nej, ktorá ako invalidná dôchodkyňa popri svojej časti prevzatých dlhov plnila aj za dlžníka - žalovaného nie je férové a inštitút oddĺženia

neslúži na to, aby sa dlžník zbavil dlhu voči takému veriteľovi, ale ako uvádzal aj súd prvej inštancie, aby pomohol dlžníkom, ktorí sa dostali do dlhovej špirály. Podľa objemu prevzatých záväzkov a tých, ktoré boli napokon do konkurzu prihlásené sa javí, že žalovaný - dlžník, ktorý mohol byť v dlhovej špirále v čase uzatvorenia Dohody o vyporiadaní BSM, dokázal väčšinu dlhov splatiť, nebol však ochotný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, čím de facto zmenil aj obsah Dohody o vyporiadaní zaniknutého BSM, kedy žalobkyňa donútil akceptovať zmenu dohody bez jej súhlasu tým, že na seba napokon prevzala väčší objem záväzkov. Neochotu žalovaného vidí žalobkyňa v tom, že hoci nemal dostatok finančných prostriedkov, aby jej plnil naraz, využil právny inštitút oddĺženia na to, aby jej nemusel plniť ani postupne, v splátkach a konal tak bez existencie závažného dôvodu, prekážky na svojej strane.

28. Ďalej poukázala na to, že hoci sa pri posudzovaní poctivého zámeru neprihliada na drobných veriteľov, z uspokojenia v konkurznom konaní, ak je majetok, vylúčení nie sú a aj drobné pohľadávky si môžu prihlasovať. Okrem toho, aj na drobných veriteľov platí, že ak takáto pohľadávka nebola v konkurze prihlásená z dôvodu, že veriteľ nebol správcom písomne upovedomený, že bol vyhlásený konkurz, sú pohľadávky drobných veriteľov oddĺžením nedotknuté, teda tak ako tvrdila žalobkyňa, títo veritelia môžu byť oproti nej, ktorej pohľadávka oddĺžením zanikla, zvýhodnení. Žalobkyňa je toho názoru, že zrušením oddĺženia súd žalovanému neukrivil, naopak nastolil spravodlivé usporiadanie pomerov medzi stranami a umožnil tak žalobkyni vymôcť jej pohľadávku voči dlžníkovi.

29. Žalovaný využitím inštitútu oddĺženia ako bývalý manžel porušil Dohodu o vyporiadaní BSM, dlhy za neho zaplatila žalobkyňa, tieto jej dobrovoľne neuhradil, domáhala sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou, na základe právoplatného rozsudku dobrovoľne neplnil, žalobkyňa donútil k nútenému výkonu rozhodnutia, a tak s ohľadom na aktuálnu právnu úpravu donútil žalobkyňa urobiť krok, ktorý v konečnom dôsledku viedol k tomu, že mohol požiadať o oddĺženie. Zistenia súdu o aktuálnych majetkových pomeroch žalovaného sú dostatočným podkladom pre záver, že nebol platobne neschopným, a to aj so zohľadnením vyslovených názorov v rozhodovacej praxi súdov, že samotné úspešné vedenie exekučného konania nemusí znamenať, že dlžník nemôže byť platobne neschopným. V tejto otázke súd správne hodnotil a vyhodnotil konkrétne pomery žalovaného, jeho príjmy, výdavky a možnosti splácať záväzky.

30. K nesprávnemu právnemu k posúdeniu namietanému žalovaným žalobkyňa uviedla, že má za to, že ani tento odvolací dôvod nie je daný. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyhodnotil nesprávne právne závery.

31. Súd na posúdenie prípadu aplikoval správny právny predpis, správne ho interpretoval a postupoval v súlade s tým, čo mienil zákonodarcia právnu úpravou dosiahnuť. Pokiaľ žalovaný vytýka súdu, že pri právnom posúdení sa nemal pri posudzovaní nepoctivého zámeru dlžníka zamerať „na povahu pohľadávky“, nakoľko takýto pojem je nášmu právnemu poriadku neznámy, žalobkyňa uviedla, že žalovaný opomína, že okolnosti, ktoré súd posudzuje pri žalobách veriteľov o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, sú uvedené v § 166g ZKR len demonštratívne. Nemožno súhlasiť s konštatovaním, že pojem povaha pohľadávky je nášmu právnemu poriadku neznámy. Súd správne právne posúdil vec aj ohľadom konštatovania, že dlžník nebol platobne neschopný, a to aj so zohľadnením už známej rozhodovacej súdnej praxe v tejto otázke. Z nej žalobkyňa vyzdvihl, že táto osobitne zdôrazňuje posúdiť každý jeden prípad individuálne a nie je možné postupovať šablónovito spôsobom - exekučné konanie neúspešné = dlžník je platobne neschopný, exekučné konanie je úspešné = dlžník nie je platobne neschopný, nakoľko dlžník nemusí byť platobne neschopný, aj keď je exekučné konanie neúspešné a naopak, môže byť platobne neschopný aj napriek tomu, že je exekučné konanie úspešné. V tejto otázke podľa názoru žalobkyne sa súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia.

32. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd v oboch napadnutých výrokoch rozsudok potvrdil a žalovaného zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania.

33. Žalovanému bolo písomné vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu doručené s možnosťou sa k nemu vyjadriť. Žalovaný sa už k vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

34. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací prejednal vec podľa ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

35. Predtým ako odvolací súd preskúmal odvolanie žalovaného, v súlade s ustanovením § 224, § 378 ods. 1 CSP opravil číslo konania rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, keď Okresný súd Banská Bystrica uviedol nesprávne č. k., a to 4Odi/8/2022-99 namiesto správneho 4Odi/8/2020-99. Odvolací

súd preto uvedenú chybu v písaní čísla konania rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica prvou výrokovou vetou rozsudku opravil. Správne č. k. je 4Odi/8/2020.

36. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

37. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

38. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

39. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalovaným dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

40. Primárne odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného je aplikácia ust. §387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa jasným, zrozumiteľným spôsobom vyjadril k uplatnenému nároku žalobcu, ako aj k použitej obrane žalovaného a použitým dôkazom. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP k odvolacím dôvodom žalovaného odvolací súd uvádza, že pri takomto postupe, t.j. pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd nie je povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/09, rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/170/2005). V súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR, súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dal odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Vo vzťahu ku konaniu odvolacím súdom a k odôvodneniu jeho rozsudku poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, len ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Aj podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

41. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáhala zrušenia oddĺženia žalovaného, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4OdK/83/2017 zo dňa 16.06.2017 pre nepoctivý zámer. Nepoctivý zámer žalobkyňa odôvodnila ustanoveniami § 166 ods. 1, § 166g ods. 1, ods. 2 písm. b/, f/, h/ ZKR. Žalobu odôvodnila tým, že si svoju pohľadávku vo výške 4.588,69 eur do konkurzu prihlásila, správca potvrdil zápis jej pohľadávky do zoznamu pohľadávok dlžníka s tým, že veriteľkou žalovaného sa stala na tom základe, že po rozvode manželstva so žalovaným uzatvorila Dohodu o zrušení a vyporiadaní BSM zo dňa 20.06.2013, z ktorej vyplývali celkové pasíva ku dňu rozvodu vo výške 68.067,64 eur, z ktorých prevzala žalobkyňa sumu 32.838,36 eur a žalovaný sumu 35.229,34 eur. Žalobkyňa splatila časť pasív, ktoré prevzala a keďže žalovaný nedodržel svoju časť záväzku, zaplatila aj pohľadávky veriteľov, ktoré bol podľa dohody povinný zaplatiť žalovaný, avšak keďže svoj záväzok nedodržel, veritelia vymáhali tieto pohľadávky od žalobkyne, ktorá ich za žalovaného uhradila. Žalovaný nebol ochotný jej predmetné sumy dobrovoľne uhradiť, preto ich úspešne uplatnila v súdnom konaní voči žalovanému titulom vydania bezdôvodného obohatenia s tým, že časť pohľadávky od žalovaného vymohla v exekúciách. Poukázala na to, že zo zoznamu pohľadávok dlžníka vyplýva, že v konkurznom konaní sa prihlásili len dvaja veritelia dlžníka, a to spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. s pohľadávkou vo výške 283,23 eur a žalobkyňa s dvomi pohľadávkami vo výške 4.356,39 eur a 222,13 eur. Podľa žalobkyne sa povolením oddĺženia dlžník zbavil všetkých dlhov, čím sa vyhol povinnosti splatiť dlhy v prvom rade voči žalobkyne. Mala za to, že žalovaný nie je v situácii, na ktorú by bolo možné aplikovať inštitút oddĺženia, kedy žalovaný splácal svoj záväzok voči žalobkyne zrážkami zo mzdy v rámci exekučného konania, preto bolo možné očakávať, žeby žalovaný postupne svoje záväzky voči nej a aj voči veriteľom riadne uhradil. Žalobkyňa ako zdravotne postihnutá s invalidným dôchodkom vo výške 362,70 eur a zamestnaná na dohodu na dobu určitú na pomocné upratovacie práce s hrubou mesačnou mzdou 150,--eur považuje za nemorálne,

aby bol žalovaný zbavený dlhov voči nej z titulu vyporiadania zaniknutého BSM, ktoré zaplatila za oboch manželov sama, hoci jej životná situácia nie je lepšia ani jednoduchšia než žalovaného. Poukázala na to, že žalovaný v návrhu na oddĺženie neuviedol všetkých svojich veriteľov, fyzické osoby uvedené ako veritelia v dohode o vyporiadaní BSM. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, keď mal za to, že dôvody uvádzané žalobkyňou neobstoja ako zákonné a dostatočné dôvody na to, aby mohol byť jeho zámer pri oddĺžení považovaný za nepoctivý.

42. Podľa § 166f ods. 1 ZKR, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

43. Podľa § 166g ods. 1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, pokračoval vo výkone podnikateľskej činnosti alebo inej obdobnej činnosti alebo začal podnikať, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

44. Podľa § 166g ods. 2 písm. c), f), h) ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak

45. b) v zozname veriteľov ani na dopyt správcu neuviedol veriteľa fyzickú osobu, v čoho dôsledku veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku, aj keď o ňom vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť, na drobných veriteľov sa neprihliada,

46. f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť,

47. h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

48. Podľa § 166g ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, súd prihliada prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí alebo pôsobil ako vedúci zamestnanec alebo pôsobí alebo pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti.

49. Podľa § 166g ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, súd prihliada miernejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý dosiahol iba základné vzdelanie, je v dôchodkovom veku alebo blízko takéhoto veku, má vážne zdravotné problémy, na čas alebo trvalo stratil obydlie alebo ho v živote postihla iná udalosť, ktorá mu sťažila uplatnenie v spoločnosti.

50. Podľa ustanovenia § 166g ods. 5 ZKR, poctivý zámer dlžníka súd skúma iba v konaní o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. V konkurznom konaní ani v konaní o určení splátkového kalendára súd poctivý zámer dlžníka neskúma.

51. Podľa § 3 ods. 2 ZKR v znení účinnom ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného, právnická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi. Za jednu pohľadávku pri posudzovaní platobnej schopnosti dlžníka sa považujú všetky pohľadávky, ktoré počas 90 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pôvodne patrili len jednému veriteľovi. Fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný.

52. Návrh na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer má podľa § 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii právo podať veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Hmotným právom stanovená požiadavka, aby dotknutý veriteľ preukázal, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, zodpovedá aj jednému zo základných princípov civilného sporového konania, ktorým je povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi tak, ako to upravuje článok 8 CSP. Všeobecne totiž platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/2/2016 zo dňa 11.04.2017).

53. Odvolací súd dáva do pozornosti, že zámerom zákonodarcu úpravou oddĺženia fyzických osôb konkurzom v štvrtej časti zákona o konkurze a reštrukturalizácii bolo riešenie sociálno - ekonomického problému dlžníkov, ktorí majú málo majetku a aj nízke príjmy a hodnota ich záväzkov spravidla významne

presahuje hodnotu ich majetku. Takéto osoby sú na účely oddĺženia konkurzom považované za platobne neschopné. Platobnú neschopnosť však konkurzný súd neskúma pri vyhlásení konkurzu a rozhodnutí o oddĺžení takýchto fyzických osôb, ale zákonodarca dal všetkým veriteľom dlžníka, ktorí boli dotknutí oddĺžením dlžníka, možnosť domáhať sa v samostatnom sporovom konaní zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer dlžníka.

54. Žalovaný v odvolaní namietol, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny, nezákonný a nespravodlivý, nakoľko súd absolútne svojvoľne interpretoval a vyhodnocoval vykonané dôkazy výlučne len v prospech žalobkyne.

55. Odvolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil a považuje za nehospodárne ich opätovne uvádzať, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, ktorý namietal arbitrárnosť, nezákonnosť a nespravodlivosť rozsudku z napadnutého rozhodnutia.

56. Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je medzi iným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a kontrolovateľnosť súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03).

57. Odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré v skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Zároveň platí, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bezpochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať sa vo svojom odôvodnení všetkými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu, ale len zásadnými pre rozhodnutie vo veci. Je treba zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola úspešná, t.j., aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/02).

58. V preskúmvanej veci dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ktoré skutkové zistenia súd považoval za podstatné pre právny záver o tom, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer.

59. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že súd prvej inštancie absolútne svojvoľne interpretoval a vyhodnocoval vykonané dôkazy výlučne len v prospech žalobkyne. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa podrobne v napadnutom rozsudku vysporiadal so všetkými dôkazmi, správne skonštatoval, že žalobkyňa uhrádzala záväzky za žalovaného, ktoré tento neuhradil, v zmysle Dohody o vyporiadaní BSM. Žalobkyňa bola nútená si svoju pohľadávku následne po tom, ako ju uhradila za žalovaného vymáhať od žalovaného až v exekučných konaniach na základe právoplatných exekučných titulov s tým, že časť pohľadávky žalobkyne bola aj v exekúcii splatená, avšak následne po vydaní poverenia EX 2/2017 zo dňa 10.02.2017, žalovaný požiadal Centrum právnej pomoci o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci, kedy mu bolo vyhovené rozhodnutím zo dňa 24.04.2007 a následne dňa 09.06.2017 bol podaný návrh na oddĺženie žalovaného. V exekučnom konaní bola v prospech žalobkyne zrážkami zo mzdy žalovaného vymožená suma 848,99 eur. Správne potom súd prvej inštancie skonštatoval, že z dôvodu, že žalovaný bezprostredne po začatí druhého exekučného konania v prospech žalobkyne požiadal súd návrhom na vyhlásenie konkurzu, kedy mu bolo vyhovené, teda žalovaný už zvažoval a následne aj využil právnu úpravu oddĺženia bez toho, aby sa u neho zmenili rodinné, sociálne a majetkové možnosti v tom čase. Žalovaný mohol splácať svoj dlh voči žalobkyňi postupne aj v splátkach, mohol sa so žalobkyňou dohodnúť na tom, že jej bude svoj dlh splácať v splátkach, ktoré sú v jeho možnostiach, avšak v konaní žiadna úprimná snaha o vyriešenie tohto dlhu preukázaná zo strany žalovaného nebola.

60. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 36, 37 napadnutého rozhodnutia, na ktoré odôvodnenie odvolací súd v celom rozsahu odkazuje, keď žalovaný nepreukázal ním tvrdené skutočnosti jednak o prevzatí záväzku voči správcovi bytu vo výlučnom vlastníctve žalobkyne vo výške 3.000,--eur a tiež nepreukázal, že by bol jeho dlh voči H. I. už zo strany žalovaného zaplatený.

61. Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie na základe správne zisteného skutkového stavu veci predmetnú vec správne právne posúdil, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

62. Odvolací súd mal za preukázané, že námietky žalovaného uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v napadnutom rozsudku podrobne uvedené a zdôvodnené.

63. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % priznal žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 251 CSP súd prvej inštancie.

64. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

V Banskej Bystrici dňa 13. augusta 2025